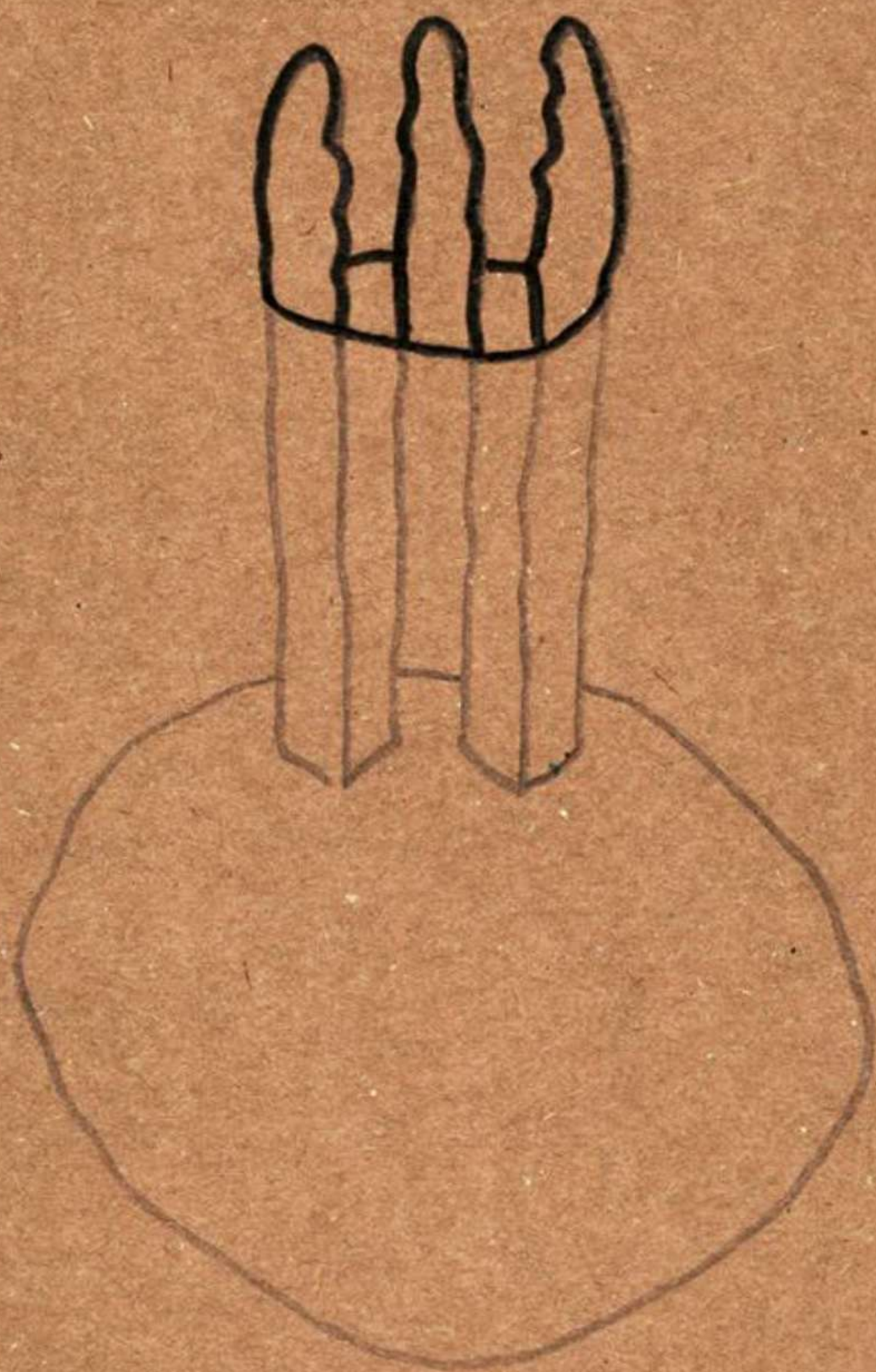

M'ENDURÉ LES PINCES DEL CRANC

víctor bonetarbolí

QUARTERES

**M' ENDURÉ
LES PINCES
DEL CRANC**

víctor bonetarbolí

M'enduré les pinces del cranc

víctor bonetarbolí

Primera edició: abril de 2026

- © del text: víctor bonetarbolí.
- © de la il·lustració de la portada: Pedro Oliver.
- © de la fotografia de l'autor: fons arxiu de l'autor.
- © 2026 Tushita edicions

www.tushitaedicions.com

info@tushitaedicions.com

Disseny i maquetació: Sir Gawain & Co.

Col·lecció dirigida per Pau Gener Galin i Enric Soler Raspall.

Amb el suport de:

Tots els drets reservats. No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Imprès a: Romanya valls
ISBN: 979-13-991531-3-2
Dipòsit legal: B 7338-2026
Thema: DCC, DCF

TAULA

Nota de l'autor	11
Poema del món	13
<i>Ô climes atlàntics de cara a la tardor!</i>	15
Poema de l'aire	16
Poema del somni	18
Poema del monstruari	20
La natura del poema	23
<i>Travat entre lluentors de teranyina</i>	24
Poema de Barcelona	25
Prosa de l'elegància	26
Canvi de matèria	27
Poema del viu	30
Poema del mort	32
Poema gastronòmic de la memòria	34
Poema dels meus personatges (o d'abans d'apagar el llum)	37
Nubla sense tomba	41
Poema del microbi	44
Tempo (o poema de la relativitat)	47
Poema de l'estranyesa	50
Poema del riu	53
<i>Ara toca</i>	55
Epíleg	57
Endreces	61
Agraïments	63

A Maria Arbolí Caula
i Víctor Nubla

Tots dos sense temple ni tomba

Lo bonic que tenen els humans és que tots s'han de morir.

CARLES ANDREU SANCHO

*Icebergs, Icebergs, Solitaires sans besoin [...].
Parents des îles, parents des sources, comme je
vous vois, comme vous m'êtes familiers...*

HENRI MICHAUX

*Més llavors la vida què seria?
Fora l'ombra només del temps que passa.*

JOAN MARAGALL

*La veritat és un foc intermitent que juga al fet
amb la voluntat estilística i amatòria del poeta
[...]. Utopia: Mireu que la realitat a la qual re-
met l'escrit no sigui enlloc.*

PATRICK GIFREU

Nota de l'autor

Ainsi va le langage, des frontières de l'incommunicable à la plus haute volonté de communication, ainsi la poésie —selon une fonction ambiguë entre toutes—, messagère ou secrète.

ANDRÉE PAULE LAFONT

La poesia escrita transforma en paraula els assumptes de la matèria i de l'esperit, és un dels resultats possibles, i per un període de temps x, de les investigacions sobre el món per part de qui escriu. Escriure és ultra-connectar-se amb el món de manera natural (la inspiració!) i això produeix una relació d'identitat entre aquest i el poema. Un poema és, al mateix temps, “només” un pas intermedi entre aquestes investigacions i les de qui llegeix¹. És material i eina per a la seva pròpia recerca/creació.

1. “qui escriu” i “qui llegeix” en comptes d'escriptor (o autor) i lector perquè aquests termes suggereixen categories massa fixes o immutables, evocadores de les professions vitalícies d'antany. També podríem afegir la poesia dita/escoltada, visual/observada, etc.

Sorpresa. No se'n coneixen les condicions necessàries ni la necessitat, però en certes ocasions la transformació opera a l'inrevés i la paraula escrita és prèvia, surt, sura, es fa matèria o esperit i ens visita, envaeix el nostre món. Seria doncs aconsellable anar amb prudència amb la imaginació, amb allò que s'escriu, però tot és inútil perquè sempre és massa tard i perquè mai se sap quina serà la paraula, el vers. Llavors el poeta sempre té la opció, més divertida, de dedicar-se a provocar la realitat.

Aquests poemes psico-silvestres han estat escrits a Tucston (Gràcia), Sant Llorenç de la Muga, Banyères de Luchon, La Taxonera (Muntanyes de Barcelona), Luz-Saint-Sauveur, Pontós i Sault (País de l'Espígol), en l'espai que va del març de 2019 a l'agost de 2025, tret de *Poema de Barcelona* que és una mica anterior.

VBA

LA TAXONERA, 11 DE SETEMBRE DE 2025

POEMA DEL MÓN

1.

Segons el mapa
això és el món
on s'hi pot menjar clar
com de mar
o s'hi pot menjar fosc
com de bosc.

2.

La cornamenta de l'alzina
com el brançam del cérvol.
La musiqueta de l'esmolador
com el seu bram a la tardor.

3.

Mil·lennis fan suquet d'estrat:
la vida té gruix i el temps
martell i escarpa i a l'inrevés
també funciona, ço és
una partida d'escacs
contra el mirall.

4.

Quina mandra haver de marxar,
haver de conèixer altra gent.
M'enduré les pines del cranc
que són la creu de claror.
Jo he triat bosc, però ai la mar!

Ô climes atlàntics de cara a la tardor!
Si mai existíssi fora de la realitat,
podria jo habitar fagedes humides
on sentir el contacte cuc i roques barroques
a les vores de les mars i ser el company
de l'ant majestuós que, coronat d'algues
i falgueres, mastega herbotes a sota aigua.

Ô climes atlàntics de cara a la tardor!
Si mai volguéssi venir-me a veure
fora de la realitat, us daria una acollida
suau, que tinc un gos i unes gallines...

POEMA DE L' AIRE

Ils n'ont que de l'âme

JULIAN HUXLEY

1.

Al cel un estol de de signes
anunciava la fi dels estius,
i a l'estany un de cignes
la primera de les primaveres.

Amb la seva llum esgrafiada
a la boirina gebradora,
un cometa fa mil anys
que va passar. Hi llegim que sí,
que aquest any tornaran
per enèsim primer cop
a fer niu els abellerols.

2.

Entre el del gall
i el del cigne
es mou el nostre cant:
Som tot ànima.

3.

Si és veritat
que a tots ens ha de tocar
un tros de cel o atre,
em demano el que hi ha
damunt Bailèn 244:
allà hi viu el Marc Valls.

4.

Soc poeta
domino el vol,
no tant l'aterratge.
I les patates?

POEMA DEL SOMNI

Quan va despertar, el dinosaure encara seguia allà

AUGUSTO MONTERROSO

1.

“Sonen massa fortes les campanes!”
però en el descens les sentiràs
com d’una altra plaça, com a sota aigua,
com una veu en infrasò
que et reverbera als teguments
i no et do’n les hores sinó els segles
i non-non! que el somni és cosa seva.

2.

Han repicat dalt del cloquer l’hora del pati
de l’hora del pati, acluquem els ulls.

Al somni de Santa Bàrbara de Pruneres
s’hi passen el Jordi sol de nit i les feres,
i natros, que som lloc de pas, falsa frontera.

Hi juguem sense normes a l'aixopluc
de Déu i la rô car jo, de metamorfosis
una darrera l'altra com qui vola com neda
i menja serps com menja cucs ...

fins que despunta el cloc-cloc de les lloques
i toca fer clic! i refer el pas del medi oníric
cap a l'adusta terra ferma.

3.

Quan se'n tornà al llit
el monstre encara seguia allà,
en el somni.

4.

Somniar és com relliscar:
hi vas encara que no vulguis.

M'ENDURÉ LES PINCES DEL CRANC

“Jo”, víctor bonetarbolí,
o sia, jo, “víctor bonetarbolí”
crec que només existeixo
dins la meva imaginació
però potser aquests poemes
em desmenteixen
o sia, no em menteixen,
em diuen la veritat.

Tushita edicions

QUARTERES_24